

ke Helwegen: missie is cht!

Marijke Helwegen
en Robert Schoemaker.

2003.

HOLLANDE HOOGTE

De kogel is door de kerk: **MARIJKE HELWEGEN**, die eind december zeventig jaar wordt, neemt afscheid van het tijdperk waarin zij als stijlicoon functioneerde voor de plastische chirurgie.

‘Die prachtige verbouwperiode van mijn lichaam ligt achter me en ik ben erg trots op het resultaat,’ vertelt Marijke. ‘Mijn missie is volbracht en ik voorspel dat senioren er over tien jaar net zo uitzien als ik. Die toekomstige generatie zal zichzelf met cosmetische ingrepen enorm opfleuren en nóg gelukkiger voelen.’

Jarenlang werkte ze samen met cosmetisch arts **ROBERT SCHOE-MACHER** (60), een periode die ze met enorm veel plezier heeft beleefd. ‘We zien elkaar niet vaak meer, maar ik heb goede herinneringen aan hem. Hij verstaat zijn vak. Het is overigens niet meer van deze tijd om te zeuren dat plastische chirurgie iets gekunstelds is. Onzin, het hoort bij het leven. Het is toch fantastisch om er met wat ingrepen aantrekkelijker uit te komen zien? Ook als je net zo oud bent als ik. Mijn slogan voor ouderen is dan ook: *Forever young*. Laat gerust - met eventuele ingrepen - je schoonheid zien. Nu ik

richting de zeventig ga, ben ik best tevreden met mezelf. Ik word overigens wel moedeloos van de geruchten dat ik volgens veel mensen aan de ziekte van Parkinson lijd en dat het slecht gaat met mijn gezondheid. Wat een verschrikkelijke fabeltjes zijn dat,’ zegt Marijke. ‘Mijn lijf trilt vanwege de neurologische aandoening tremor, waarbij er onwillekeurige bevende bewegingen ontstaan. Meestal is het bij mij stressgerelateerd. Dus voor eens en altijd: het is niet de ziekte van Parkinson! Wat een absurditeit. Ik ging ooit naar een neuroloog met de mededeling dat ik af en toe trilde. Hij onderzocht me en vertelde dat ik tremor heb en daar honderd jaar oud mee kan worden. Hij zei tegen me: *‘Uw getril heeft te maken met de situatie waar u op dat moment mee te maken heeft, zoals stress, haasten of een emotie.’* Soms tril ik mijn glaasje sap per ongeluk in iemands decolleté als die persoon me nerveus maakt. Dat geeft dan wel eens gedoe. Mijn hartsvriendin **NOËLLE** vertelde me laatst dat ik al trilde toen ik vijftien jaar was en we samen op dansles zaten. Dan beefde ik al uren van tevoren van opwindning. Onderweg in de bus als ik dacht aan de knappe jongens met wie ik de tango moest dansen.’

Toekomst

Nu ze het roer drastisch heeft omgegooid, heeft Marijke meer tijd voor andere activiteiten. ‘Ik ga me voortaan nog intensiever inzetten voor het welzijn van dieren. Ik ben ambassadrice geworden voor Stichting Amivedi, die zich bezighoudt met het registreren van vermiste en gevonden huisdieren. Vaak beseffen mensen niet dat dieren óók gevoelens hebben zoals stress, verdriet en pijn. Ga je eerst verdiepen in een huis-

2018.

dier voor-

dat je er één

aanschafft. Bovendien is het belangrijk dat je tijdig naar een dierenarts stapt. Wij mensen gaan ook naar de dokter als we ons niet lekker voelen.’

Over haar toekomst is ze duidelijk: ‘Ik wil blijven doen waar ik goed in ben, zoals mensen ontwopenen door te spreken voor groepen. En vooral plezier maken. Mensen zouden als een pasgeboren hertje moeten rondwarrelen. Ik kan het ze leren: de Bambidans! Het geeft energie en je wordt er blij van. Het kind in mij is nog volop aanwezig, de mensen die dit niet begrijpen, vind ik zuurpruimen.’

Verder gaat ze steeds vaker bedrijven en organisaties ‘faceliffen’ waarbij ze op haar typische manier veranderingsstrategieën toepast. ‘Aangezien ik de personificatie ben van ‘faceliffen’ in de breedste zin van het woord, word ik geregeld gevraagd om organisaties te helpen. Dat is geweldig om te doen.’ Zo heeft ze het imago van schoenmakers opgekrikt met de slogan ‘Geef uw oude schoen een faceliff’.

‘Ik ben zelfs een soort katalysator voor de schoenmakersvereniging geworden. Ik probeer iedereen, en met name jongeren, te overtuigen om schoenen te laten repareren bij een schoenmaker. Dat scheelt niet alleen geld, maar er worden dan ook geen, schrik niet, vijftig miljoen paar schoenen per jaar weggegooid in de kliko die op de afvalberg terechtkomen. Wat betreft duurzaamheid zet ik me in om het imago van de schoenmaker, een prachtig ambacht, op te poetsen. Kortom, ik heb nu genoeg om handen gekregen.’